

Sygn. akt II UK 133/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku A. Ł.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.
o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt XIV U (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2008 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił prawomocnie odwołanie A.Ł. od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w przedmiocie przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej uzyskanej od dnia 29 marca 1991 r.

W dniu 23 października 2009 r. ubezpieczony wniósł o wznowienie tego postępowania, powołując się uzyskanie w dniu 28 lipca 2009 r. z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odpisów wyciągów rozkazów dziennych Nr [...] z dnia 5 stycznia 1990 r., Nr [...] z dnia 17 sierpnia 1990 r., Nr [...] z dnia 28 sierpnia 1990 r. oraz Nr [...] z dnia 27 sierpnia 1990 r. Te nowe dowody miały wykazać, że z powierzonego mu od dnia 1 stycznia 1990 r. stanowiska kierownika klubu i biblioteki, zaszeregowanego do stopnia kapitana został niesłusznie zdegradowany do stanowiska technika-zaopatrzeniowca sekcji łączności sztabu pułku, ostatniego

przed zwolnieniem ze służby, z którego uposażenie wyznaczało niższą podstawę wymiaru jego emerytury. Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 marca 2012 r., który stwierdził, że skarga została wniesiona w terminie i oparta na podstawie wymienionej w art. 403 § 2 k.p.c., oddalono skargę, stwierdzając, że jej podstawa jest nieuzasadniona. Okoliczności wynikające z uzyskanych przez skarżącego dowodów nie miały bowiem wpływu na treść orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację ubezpieczonego. W ocenie tego Sądu, przedstawione nowe dowody dotyczyły faktów odnoszących się do przebiegu służby wnioskodawcy, znanych mu przed wydaniem prawomocnego wyroku. Dowody te skarżący mógł wykorzystać w poprzednim postępowaniu, co stanowiło o niespełnieniu warunku wznowienia określonego w art. 403 § 2 k.p.c.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, została oparta na podstawie naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie braku podstawy do wznowienia postępowania, ze względu na wiedzę skarżącego co do okoliczności, na które dowody zostały ujawnione po uprawomocnieniu się wyroku z dnia 30 września 2008 r. Skarżący zarzucił błąd w stwierdzeniu, że w art. 403 § 2 k.p.c. postawiono znak równości między pojęciem "okoliczności faktyczne" i "środki dowodowe"; niezastosowanie art. 410 § 1 k.p.c. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 412 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że skutkiem braku ustawowej podstawy wznowienia postępowania jest oddalenie skargi o wznowienie postępowania, a nie jej odrzucenie. Ten błąd doprowadził do negatywnych skutków procesowych dla skarżącego, w myśl art. 416 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że przyczyną wniesienia skargi jest to, iż w świetle stanu faktycznego i podniesionych zarzutów jest ona oczywiście uzasadniona. Sąd Apelacyjny nie odróżnił wskazanej podstawy wznowienia postępowania, którą były nowe środki dowodowe, od nowych okoliczności faktycznych, przyjmując, że wiedza o faktach wyklucza z istoty możliwość powołania nowoujawnionych dowodów. Sąd

Apelacyjny – w przekonaniu o braku przesłanek ustawowych do wznowienia postępowania – powinien zmienić wyrok Sądu Okręgowego i odrzucić skargę o wznowienie postępowania. Orzeczenie merytoryczne zamyka stronie możliwość ponownego podjęcia obrony swoich praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wymagane jest więc samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).